

да остарява. Ако старият не се подмладява, и ако младият не остарява, тѣ никога не могат да се разбератъ. Днесъ подъ старъ човѣкъ разбиратъ онзи, който е живѣлъ повече съ отрицателни мисли и чувства, отколкото съ положителни. Отрицателнитѣ мисли и чувства следъ време изгарятъ, безъ да оставятъ нѣщо дълбоко въ човѣка. Тѣ сж динамични. Въ тѣхъ липсва онази потенциална енергия, която гради.

Хората се страхуватъ отъ болести, да не осгарѣятъ преждевременно. Тѣ мислятъ, че като отслабватъ и пожълтяватъ, ще остарѣятъ. Отслабването не е остаряване. Два - три месеца следъ боледуването си човѣкъ отново се поправя и подмладява. Силата на човѣка седи въ неговия умъ и въ неговото съзнание. Щомъ умътъ му е свѣтълъ, и съзнанието будно, той постоянно се подмладява. За да се подмладява, човѣкъ трѣбва да дружи съ млади хора. Две възрасти сжществуватъ въ свѣта: вѣчна младостъ и вѣчна старостъ. Вѣчно младитѣ наричаме хора на любовта, а вѣчно старитѣ — хора на знанието, на мъдростта. Въ човѣшкия животъ тия възрасти постоянно се мѣнятъ. Човѣкъ се ражда като дете, расте, минава презъ юношество, младостъ, възмъжалостъ, докато най-после остарява. На каквато възраст да е, човѣкъ постоянно трѣбва да се подмладява. За да се подмлади, две нѣща се искатъ отъ него: ако е младъ, той трѣбва да почита стария; ако е старъ, той трѣбва да обича младия. Следователно, ако иска